

پرستش خالق

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: مزمور ۱۱۵: ۱ تا ۸؛ تثنیه ۱۰: ۱۷ تا ۲۲؛ مزمور ۱۰۱: ۱؛ اشعیا ۱: ۱۰ تا ۱۷؛ اشعیا ۵۸؛ مرقس ۱۲: ۳۸ تا ۴۰.

آیه حفظی: “آیا روزه‌ای که من می‌پسندم این نیست که زنجیر بی‌عدالتی را بگشایی، و بندهای یوغ را باز کنی؟ مظلومان را آزاد سازی، و هر یوغ را بشکنی؟ که نان خود را با گرسنگان قسمت کنی و فقیران بی‌خانمان را به خانه خویش آوری؟ و چون برهنه‌ای بینی، او را پیوشانی و از آن که از گوشت تن توست، خود را پنهان نسازی؟” (اشعیا ۵۸: ۶ و ۷).

حتی یک مطالعه اجمالی از کتب انبیاء عهد عتیق، به ما در مورد نگرانی‌ها در مورد بدرفتاری با فقرا و ستم‌دیدگان هشدار می‌دهد. انبیاء و خداوند، با آنها در مورد آنچه که تمام ملت‌های اطرافشان انجام داده‌اند و آنان از دیدن آن خشمگین شده‌اند، صحبت کردند (به عنوان مثال، عاموس ۱ و ۲ را ببینید). اما انبیاء همچنین احساس خشم و غم و اندوه خود را در مورد انجام اعمال بدی که توسط خود مردم خدا یعنی کسانی که دریافت‌کننده بسیاری از برکت‌های الهی بودند، ابراز داشتند. با توجه به تاریخ آنان، و همچنین قوانینی که خداوند به آنان داده بود، باید این مردم به عنوان انسان‌های بهتری شناخته می‌شدند. متأسفانه، این امر همیشه درست نیست و انبیاء در مورد وضعیت این رویدادهای غم‌انگیز حرف‌های بسیاری داشتند که بگویند.

جالب است که بدانیم، بسیاری از معروف‌ترین اظهارات انبیاء عهد عتیق در مورد عدالت و بی‌عدالتی در واقع در چارچوب دستورالعمل‌هایی که درباره عبادت است، مطرح شده است. همانطور که خواهیم دید، عبادت واقعی چیزی نیست که تنها در طول مراسم مذهبی اتفاق می‌افتد. همچنین پرستش واقعی این است که به روشی زندگی کنیم که در نگرانی‌های خداوند برای رفاه دیگران شریک باشیم، و در پی کمک به آن کسانی باشیم که حقیقتاً پایمال شده و فراموش شده‌اند.

درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۱۹ مرداد — ۱۰ August آماده شوید.

بت پرستی و ستم

خیلی زود پس از آنکه خداوند مردم اسرائیل را از مصر بیرون آورد، با آنها در کوه سینا ملاقات کرد و ده فرمان را به صورت کتبی، از جمله دو فرمان اول در مورد پرستش نکردن خدایان دیگر و نساختن بت ها به آنان داد (نگاه کنید به خروج ۲۰: ۲ تا ۶) در پاسخ، مردم قول دادند، که هر کاری را که او دستور بدهد انجام دهند، و همچنین به عنوان قوم او در طریقت او زندگی کنند (نگاه کنید به خروج ۲۴: ۱ تا ۱۳).

اما پس از آن، موسی به مدت شش هفته به کوه رفت و مردم نگران شدند که چه بر سر موسی آمده است. هارون تحت فشار توده های مردم، یک گوساله طلایی ساخت و مردم را برای قربانی کردن در نزد آن هدایت کرد، بعد از آن « آنگاه نشسته، خوردند و نوشیدند و دست به کارهای شرم آور زدند » (خروج ۳۲: ۶). هم خداوند و هم موسی از اینکه چقدر سریع مردم به خداوند پشت کرده بودند و به پرستش بت ها پرداخته بودند، خشمگین بودند و به نظر می رسید که این تنها شفاعت موسی بود که قوم بنی اسرائیل را از مجازاتی که سزاوارش بود، نجات داد (نگاه کنید به خروج ۳۲: ۳۰ تا ۳۴).

با این حال، بت پرستی، وسوسه ای بود که قوم خداوند در اکثر مواقع دچار آن می شدند. تاریخ پادشاهان اسرائیل و یهودا در امواج دوران بت پرستی در تناوب بود که شامل اعمال ظالمانه برخی از پادشاهانی بود که مردم خود را رهبری کردند تا این خدایان را عبادت کنند. چنین بی وفایی و بدقولی، مرکز توجه و تمرکز تکراری انبیاء بود که خداوند آنان را فرستاده بود تا مردم را به سوی بازگشت به او دعوت کنند. اغلب، در میان فراخوانی به منظور احیا و اصلاحات، فراخوانی هایی برای رفتار بهتر با فقرا، نیازمندان و درماندگان که در میان آنها بودند صورت می گرفت.

مزمور ۱۱۵: ۱ تا ۸ را بخوانید. نویسنده به چه نکته مهمی اشاره می کند؟

این یک گرایش انسانی است که ما شبیه چیزی یا شخصی می شویم که آن را عبادت نموده و به آن اهمیت می دهیم. بنابراین، زمانی که قوم خداوند از پرستش خداوند عادل روی گردانده و به پرستش خدایان دروغین ملت های اطراف آنان، که اغلب آنها به عنوان آغازکننده جنگ و یا افروختن شعله آن شکل گرفته بودند، پرداختند، طبیعی بود که نگرانی برای دیگران و برای اجرای عدالت کاهش یابد. هنگامی که آنان، خدایان دیگر را برای پرستش انتخاب کردند، مردم در اجرای بسیاری از اعمال، اخلاق و رفتار خود را تغییر دادند، از جمله نحوه برخورد

آنان با دیگران، تغییر کرد. چنانچه آنان نسبت به خداوند وفادار می بودند، نگرانی های او را در باره نیازمندانی که در میانشان بودند به اشتراک می گذاشتند.

بیشتر در مورد این ایده که ما شبیه آن چیزی که عبادت می کنیم می شویم، تامل کنید. ما چطور می توانیم در عصر معاصر شاهد آشکار شدن این اصل باشیم؟

۱۴ مرداد

دوشنبه

دلیلی برای عبادت

در سراسر کتاب مقدس، به قوم خداوند اصرار شده تا خدا را پرستش کنند، اما به ما نیز به کرات دلایلی برای پرستش خداوند ارائه شده است. به ما گفته شده است که او را پرستید، به خاطر شخصیتی که او دارد، و آنچه انجام داده است، و به خاطر خصلت های بسیاری که او دارد. در میان آنها نیکویی او، عدالت و رحمت او قرار دارند. وقتی به ما یادآوری می شود که خداوند همانند چه هست، و آنچه را که او برای ما انجام داده است (به خصوص بر روی صلیب بوسیله مسیح) و آنچه را که او وعده داده تا انجام دهد، دیگر دلیلی برای هیچکس نمی ماند که او را عبادت و پرستش نکنند.

تثنیه ۱۰:۱۷ تا ۲۲؛ مزمور ۱۰۱:۱؛ ۱۴۶:۵ تا ۱۰؛ اشعیا ۵:۱۶؛ ۶۱:۱۱ بخوانید. چه انگیزه هایی برای عبادت و ستایش خداوند در این آیات وجود دارد؟

برای امت خدا چنین دلایلی برای عبادت، چیز جدیدی نبود. برخی از پرشورترین زمان های عبادت اسرائیلیان تازه آزاد شده، واکنش به مداخله آشکار خدا به خاطر آنها بود. به عنوان مثال، پس از خروج از مصر و عبور از دریای سرخ، موسی و مریم، مردم را رهبری کردند تا به خاطر آنچه که با چشم خود دیده بودند که خداوند برای نجات آنان انجام داده است، در ستایش خداوند سرود بخوانند (خروج ۱۵ را ملاحظه کنید).

عدالت و رحمت خداوند، همانگونه که در چنین رویدادهایی نشان داده شد، نباید فراموش می شدند. همانطوری که مردم به طور مرتب این حکایت ها را برای دیگران تعریف می کردند، و این حکایت ها را زنده نگه می داشتند، اعمال و عدالت خداوند همچنان الهام بخش عبادت او، برای سال ها و نسل های بعدی قوم او بود. یک نمونه از بازگویی این حکایات و پرستش در تثنیه ۱۰:۱۷ تا ۲۲ نوشته شده است. عدالت خدا، اول از همه، بخشی از شخصیت اوست، جزء اصلی شخصیت لاینفک و

ذاتی او است. « این غیر قابل تصور است که خدا مرتکب اشتباه شود، و خداوند متعال بدی را نمی پسندد » (ایوب ۳۴: ۱۲). خداوند دادگر است و نسبت به عدل و داد اندیشناک است - و این دلیلی است که باید او را عبادت و پرستش کنیم.

ثانیاً، دادگری خداوند در عدل و اعمال عادلانه وی به خاطر قومش و بخاطر تمامی کسانی که فقیر و مظلوم هستند، دیده می شود. عدالت او به هیچ وجه صرفاً توصیف کننده شخصیت او نیست. در عوض، کتاب مقدس خدایی را به تصویر می کشد که « گریه نیازمندان را شنید » (ایوب ۳۴: ۲۸) و پویا و مشتاق به اصلاح اشتباهاتی است که در جهان ما بطور بسیار واضح وجود دارد. در نهایت، این امر به طور کامل در قضاوت نهایی خداوند و احیای دوباره جهان به تحقق خواهد رسید.

اگر اسرائیل کهن دلیلی برای پرستش خداوند داشت، ما نیز پس از مصلوب شدن عیسی بخاطر گناهانمان دلایل بسیار زیادی برای حمد و ستایش او داریم؟

۱۵ مرداد

سه شنبه

ستمگران مذهبی

در طول بهترین دوران های پادشاهی های اسرائیل و یهودا، مردم به معبد بازگشت می کنند و به عبادت می پردازند، اگرچه حتی پس از آن، عبادت آنها اغلب با تهاجم های عقاید بت پرستی و ادیان حکومت های اطراف آنان آمیخته شده بود. اما طبق آنچه انبیاء انجام دادند، حتی بیشترین تلاشهای آنها در مورد دین، برای بازگشت آنها از انجام شرارت های شیطانی بر روی زمین در زندگی روزمره شان کافی نبود. مهم نیست که آنها چقدر سخت از طریق مراسم عبادتی خود در آغاز مذهب تلاش کردند، حتی صدای موسیقی سرودهای پرستشی آنان نتوانست گریه های فقیران و مظلومان را تحت الشعاع قرار دهد.

عاموس مردم دوران خودش را به عنوان افرادی که « فقرا را پایمال می کنند و بینوایان را از بین می برند » (عاموس ۸: ۴) توصیف کرد. او ملاحظه کرد که تمایل آنان برای انجام آیین های خودشان برای این بود که بتوانند بازار و محل کسب کار را دوباره باز کنند و به تجارت نادرست خود بازگردند، که عاموس درباره آنان چنین گفت: « گندم پس مانده خود را به فقرا در مقابل نقره می فروشید و مردم مسکین را به خاطر طلب یک جفت کفش به غلامی می گیرید » (عاموس ۸: ۶).

اشعیا ۱: ۱۰ تا ۱۷؛ عاموس ۵: ۲۱ تا ۲۴؛ و میکاه ۶: ۶ تا ۸ را بخوانید. خداوند به مردم این مذاهب در مورد آیین های آنها چه گفت؟

خداوند از طریق انبیاء خود، از زبان قوی برای تمسخر کردن دین و عبادتی که از رنج و ستم کسانی که در اطراف آن هستند، جدا و بی خبر است و در مقابل آنان قرار می گیرد، استفاده می کند. در عاموس ۵: ۲۱ تا ۲۴، ما گفتار خدا را می خوانیم که او « متنفر «، « بیزار » است، و به طور کلی از عبادت های آنها انزجار دارد. گردهمایی آنها به عنوان « فتنه » توصیف می شود و خداوند بخشش ها و موسیقی پرستشی آنها را که خیلی بی ارزش هستند نمی پذیرد.

در میکاه ۶، ما شاهد مجموعه ای فزاینده از پیشنهاداتی هستیم که در باره چگونگی پرستش خدا، هجو و حتی مُضحک هستند. نبی به طرز تمسخرآمیزی، سوزاندن گوساله ها را پیشنهاد می کند و سپس پیشنهاد افزایش هدایا « هزاران قوچ، با ده هزار نهر لبریز از روغن زیتون (میکاه ۶: ۷) پیش از دادن پیشنهادات هولناک — اما نه نا آشنا — و شدیدترین آن، پیشنهاد قربانی فرزند ارشد برای بدست آوردن رحمت و بخشش خداوند، را می دهد. در نهایت، هر چند، آنچه که خداوند واقعاً برای آنها می خواست، این بود « که رحم و انصاف داشته باشیم و با کمال فروتنی احکامش را بجا آوریم » (میکاه ۶: ۸).

آیا تا به حال خود را، برای اینکه بیشتر از آنکه به فکر کمک کردن به افراد نیازمند اطراف خود باشید، به فکر مذهب و اجرای مراسم مذهبی بوده اید، مقصر دانسته اید؟ شما از این تجربه چه چیزی را یاد گرفتید؟

چهارشنبه

۱۶ مرداد

طریق پرستش

توضیح انبیاء در مورد رابطه بین عبادت و عدالت، گام دیگری است که بوسیله انبیاء مطرح شده است: نگرانی جدی برای تسلی فقرا، ستمدیدگان و کمک کردن به آنان در رفع احتیاجاتشان بخش مهمی از اساس عبادت است. اشعیا باب ۵۸ دلیل این پیوند را آشکار می کند.

اشعیا باب ۵۸ را بخوانید. در بخش اول این باب در رابطه ما بین خداوند و قومش چه مشکلی پیش آمده بود؟

همانطور که قبلاً دیده ایم، مخاطبان این نکوهش مردمانی هستند که بطور جدی مذهبی هستند. به نظر می رسد آنها مشتاقانه در جستجوی خداوند هستند، اما ظاهراً این کاربرد ندارد. بنابراین، خداوند می گوید آنان باید سعی کنند شیوه عبادت خودشان را

تغییر دهند، و سعی کنند از طریق متفاوتی خداوند را خدمت کنند. اگر او تصمیم بگیرد که آنها چگونه باید عبادت کنند، بدین ترتیب خواهد بود «روزه‌ای که من می‌پسندم این است که زنجیره‌های ظلم را پاره کنید و یوغ ستم را بشکنید و مظلومان را آزاد کنید» (اشعیا ۵۸: ۶). آنها همچنین باید گرسنگان را سیر کنند، بی سرپناهان را پناه دهند، و به افراد نیازمند کمک کنند.

چنین اعمالی تنها راه عبادت نیست، اما خداوند به آنان اصرار می‌ورزد تا طریق عبادت خود را اصلاح کنند — شکلی از عبادت که ممکن است از طرف بعضی آن را نسبت به نوع عبادت سنتی ارجح تر بدانند. به همین ترتیب، عبادت صرف انجام یک وظیفه نیست، بلکه چیزی است که برای پرستش کنندگان خداوند و کسانی که در پیرامون آنها هستند، برکت را به ارمغان می‌آورد. «هدف واقعی از دین این است که انسان‌ها را از بارهای گناه خود آزاد سازد، و ناشکیبائی و ظلم را محو نموده و عدالت، آزادی و صلح و آرامش را ترویج کند.» «The SDA Bible Commentary، تفسیر کتاب مقدس به روایت ادونتستیهای روز هفتم، جلد ۴، صفحه ۳۰۶».

در اشعیا ۵۸: ۸ تا ۱۲، خداوند در پاسخ به این شکل از عبادت، برکت‌ها را وعده می‌دهد. در واقع، خدا می‌گوید که اگر مردم کمتر بر روی خودشان متمرکز شوند، آنها خداوند را بصورتی که با آنان همکاری می‌کند خواهند دید و خداوند از طریق آنها شفا و حیات مجدد را به ارمغان می‌آورد.

جالب توجه است بدانیم که، این باب همچنین این نوع عبادت را با تکرار «لذت» نگره داشتن سبب مرتبط می‌کند. ما قبلاً برخی از ارتباطات قوی میان سبت و خدمت مسیحی را ملاحظه کرده ایم، اما این آیات شامل هر دوی این فعالیت‌ها در این دعوت از مردم برای احیای عبادات آنان و به دست آوردن برکات خداوند است. در بازتاب این آیات، الن جی وایت، اظهار داشت: «به کسانی که سبت خداوند را حفظ می‌کنند، مسئولیت انجام کارهای رحیمانه و خیرخواهانه داده شده است» Welfare Ministry. - خدمات خیرخواهانه، صفحه ۱۲۱.

۱۷ مرداد

پنجشنبه

رحمت و وفاداری

هنگامی که عیسی با برخی از رهبران دینی زمان خودش یعنی کسانی که او را به خاطر غذا خوردن با «گناهکاران» مورد انتقاد و نکوهش قرار می‌دادند، مواجه شد، او از هوشع نبی نقل قول کرد، به آنها بگوید که به کتاب‌های خود مراجع کنند و منظور اصلی خداوند را درک کنند وقتی که گفت، «من از شما هدیه و قربانی نمی‌خواهم، بلکه دلسوزی و ترحم می‌خواهم» (متی ۹: ۱۳؛ نقل قول از هوشع ۶: ۶).

همانطور که خواهیم دید، عیسی زندگی خود را با مراقبت و دلسوزی و خدمت به دیگران

گذرانند. تعاملات او با دیگران، معجزات شفای او، و بسیاری از داستان های اخلاقی او اثبات کننده این مهم هستند که در دوران زندگی باید به طریقی زندگی کرد که به بهترین روش بیان کننده پرستش واقعی خداوند باشد. رهبران دینی بزرگترین منتقدان عیسی مسیح بودند، اما همچنین خودشان اهداف شدیدترین انتقادات او بودند. همانند افراد مذهبی دوران اشعیا، آنها هم معتقد بودند که روابط ویژه شان را با خداوند را با انجام مراسم مذهبی تضمین کرده اند، در حالی که هم زمان آنها فقرا را استثمار می کردند و نیازمندان را نادیده می گرفتند. عبادت آنان با اعمالشان یکی نبود، و عیسی در محکومیت این چنین ریاکاری، ساکت نماند.

مرقس ۱۲: ۳۸ تا ۴۰ را بخوانید، آیا نظر عیسی در این باره که آنان « اموال خانه بیوه زنان » را غارت می کنند، آیا در این لیست جایی ندارد یا اینکه این عیسی سعی می کند تا به نکته ای اشاره کند؟ چگونه می توانید توضیح دهید چرا « آنها باید به شدیدترین وجه مجازات شوند؟ »

شاید مهیب ترین موعظه عیسی مخصوصاً در مورد اشخاص مذهبی را بتوان در متی باب ۲۳ یافت. عیسی نه تنها مذهب آنان را به عنوان دینی که به محرومان کمک نمی کند توصیف کرد، بلکه او همچنین این چنین مذهبی را به عنوان بار و مسؤولیت سنگین و اضافی بر دوش آنها مطرح می کند. عیسی مسیح بر اساس اعمال و یا فقدان عملکرد آنان در مراقبت و توجه به نیازمندان، گفت که « چقدر ریاکارید! نه می گذارید دیگران به ملکوت خداوند وارد شوند و نه خود وارد می شوید » (متی ۲۳: ۱۳).

اما طنین صدای انبیاء در قرن ها پیش، و همچنین عیسی مستقیماً شکاف بین عبادات سخت مذهبی و بی عدالتی را نشان داد که آنها اغماض می کردند و بهره می بردند « وای به حال شما ای علمای دینی ده یک محصول نعنای و شوید و زیره باغچه تان را زکات می دهید، اما از طرف دیگر مهم ترین احکام خدا که نیکویی، گذشت و درستکاری است را فراموش کرده اند » (متی ۲۳: ۲۳). عیسی فوری اضافه کرد که شیوه های مذهبی و مناسک آن فی نفسه غلط نیستند، اما آنها نباید جای رفتار منصفانه با دیگران را بگیرند.

ما چگونه می توانیم فریب این عقیده را نخوریم که دانستن و داشتن حقیقت به تنهایی کافی نیست ؟

۱۸ مرداد

جمعه

تفکری فراتر: بخوانید *الین جی وایت*، اشعیا ۵۸ – A Divine Prescription، صفحات ۲۹ تا ۳۴، در *Woes on the Pharisees ; Welfare Ministry*، صفحات ۶۱۰ تا ۶۲۰، در کتاب *آرزوی اعصار*.

« نبی بر ارزش دینداری عملی اصرار می ورزید، و تنها اندرزی که قرنها پیش به اسرائیل داده شده بود را تکرار می کرد... خادمان خداوند در هر فرصتی به کسانی که در خطر سقوط در عادات ظاهرپرستی و (احکام گرائی) و غفلت از نشان دادن ترحم بودند، کراراً هشدار می دادند. » الن جی وایت، انبیا و پادشاهان، صفحات ۳۲۶ و ۳۲۷

« به من تعلیم داده شده است تا مردم خودمان را به باب ۵۸ اشعیا ارجاع دهم. این باب را با دقت بخوانید و درک کنید و بفهمید که طریقه خدمت مسیحی برای کلیساها حیات به ارمغان خواهد آورد. کار بشارت انجیل باید به این ترتیب باشد که از طریق مفهوم آزادی در ما و نیز با کارهایی که ما انجام می دهیم به دیگران منتقل شود. هنگامی که شما روح های رنجیده که نیاز به کمک دارند را می بیند، باید انجیل را به آنان انجیل بشارت دهید. هنگامی که گرسنگان را یافتید آنها را اطعام کنید. با انجام این عمل، شما در مسیر رسالت مسیح کار خواهید کرد. برجسته ترین کار مقدس خداوند کار خیرخواهانه بود. اجازه دهید مردم ما در همه جا تشویق بشوند که در آن سهم و نقشی داشته باشند » الن جی وایت، Welfare Ministry، صفحه ۲۹.

سوالاتی برای بحث

۱. آیا تا به حال درباره انجام عدالت و دوست داشتن رحمت به عنوان اعمال عبادتی فکر کرده اید؟ چطور این تفکر ممکن است، رویکرد شما را در مراقبت از دیگران تغییر دهد؟ چطور این تفکر ممکن است رویکرد شما را در پرستش خداوند تغییر دهد؟
۲. چگونه می توانیم از فراموش کردن این مسئله که « احکام مهم تر خدا را نیز فراموش نکنید » (متی ۲۳: ۲۳) در زندگی مسیحی خودمان، هم به صورت فردی و هم به عنوان یک جامعه کلیسای، محافظت و جلوگیری کنیم؟ آیا شما می توانید به یاد آورید برخی از نمونه هایی در زندگی خودتان که ممکن شما آن را در جایی تجربه کرده باشید « که پشه را از صافی می گذرانید ولی شتر را می بلعید! » (متی ۲۳: ۲۴).
۳. چرا ریاکاری به عنوان یک گناه مطرح است؟ آیا بهتر نیست که حداقل سعی کنیم این گونه به نظر برسیم که کار خوبی انجام می دهیم؟
۴. چگونه دیدگاه و اشتیاق خداوند برای فقر و نیازمندان، همانطور که از طریق انبیا بیان شد، عقیده شما را نسبت به جهان تغییر می دهد؟ چطور ممکن است گزارش اخبار محلی خود را به روش متفاوتی بخوانید یا بشنوید اگر با چشم و گوش یک نبی ببینید یا بشنوید؟

خلاصه: در حالی که انبیا درباره شیر در روی زمین نگران بودند، آنها به ویژه بر روی ارتکاب بدی و شرارت توسط افرادی که با خدا بودن را ادعا می کردند و خدا را به آنگونه که خودشان می خواستند عبادت می کردند، متمرکز شده بودند. از نظر انبیا و عیسی مسیح، عبادت با بی عدالتی متناقض است، و چنین دین و مذهبی ریاکاری است. در پرستش واقعی خداوند، باید هم به دنبال کارکردن بر ضد ستم و هم به دنبال مراقبت از نیازمندان و فقرا بود.